

Vì Anh, Em Sẽ Làm Mọi Thứ Tốt Hơn !

Contents

Vì Anh, Em Sẽ Làm Mọi Thứ Tốt Hơn !	1
1. Chương 1: Ngày Anh Được Sinh Ra!	1
2. Chương 2: Tạm Biệt Việt Nam! Xin Chào Nước Mĩ.	3
3. Chương 3: “trông Cháu”	5
4. Chương 4: Biển Cỏ!	6
5. Chương 5: Đoàn Tụ!	7
6. Chương 6: Mùa Hè Vui Vẻ!	8
7. Chương 7: Tạm Biệt Đà Lạt! Tạm Biệt Việt Nam!	9
8. Chương 8: Đêm Định Mệnh!	11
9. Chương 9: Hưng Tin!	13
10. Chương 10: Hồi Ức...!	15
11. Chương 11: Lời Tâm Sự!	16
12. Chương 12: Lời Của Tác Giả!	18

Vì Anh, Em Sẽ Làm Mọi Thứ Tốt Hơn !

Giới thiệu

Nỗi buồn nào rồi cũng sẽ qua nhưng có những nỗi buồn muốn quên nhưng không thể! Cuộc sống khô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-em-se-lam-moi-thu-tot-hon>

1. Chương 1: Ngày Anh Được Sinh Ra!

-Oa...oa! - tiếng khóc của một cậu bé vang vọng cả bệnh viện.

Người mẹ cười trong hạnh phúc và ngủ thiếp đi vì kiệt sức, còn người bố thì mỉm cười trong hạnh phúc để chào đón đứa con đầu lòng của mình.

—2 tiếng sau—

Người mẹ thức dậy và hỏi chồng mình:

-Anh định đặt tên cho con mình là gì?

Người chồng đắn đo suy nghĩ và nghĩ ra được một cái tên:

-À! Vậy thì đặt con là Hiễn em nhé! - Rồi cả hai vợ chồng ôm đứa con của mình mỉm cười trong hạnh phúc.

Hiễn rất ngoan, lúc nào cũng làm ba mẹ vui lòng rồi khi Hiễn ba tuổi ba mẹ muốn Hiễn có thêm một người em để cả hai tâm sự, trò chuyện cho nhà đỡ yên ắng và Hiễn cũng đỡ buồn vì có người chơi cùng.

Thế rồi đứa con thứ hai cũng đã được sinh ra trong sự đón nhận của cả gia đình nhỏ. Bố mẹ đặt tên cho đứa con thứ hai của mình là Hiệp, Hiệp và Hiễn chơi với nhau rất thân và hiểu nhau. Đi đâu cả hai anh em cũng đi chung, Hiễn có gì cũng nhường cho Hiệp.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Hiễn và Hiệp đi học. Hiễn học lớp năm còn Hiệp học lớp hai, mỗi ngày cả hai đều được đưa đi học nhưng có lúc hai anh em phải tự đi vì bố mẹ bận việc buôn bán.

Bố mẹ muốn có con gái vì cả hai đứa con của mình đều là trai. Mỗi lần Hiễn và Hiệp về ngoại chơi thì đều chơi cùng với các em gái, cả hai rất nhường nhịn và thương các em nên bố mẹ mới quyết định sinh cho hai anh em một đứa em gái.

Và rồi đứa con thứ ba được sinh ra nhưng đứa con thứ ba lại là con trai nên họ nghĩ trời không cho họ có con gái vậy thì với ba chàng trai này chắc chắn sẽ làm họ có một tổ ấm hạnh phúc.

Khi đứa con thứ ba được một tuổi thì gia đình bên nội của ba anh em mới liên lạc với gia đình nhỏ của họ và nói với người chồng:

-Alô! Con trai hả? - người mẹ lên tiếng.

-Vâng! Con đây! Mẹ có chuyện gì hả mẹ? - người chồng hỏi.

-Thì chuyện là vậy: mẹ thấy cả nhà con năm người mà sống vào cái việc buôn bán tạp hóa ít ỏi đó thì làm sao nuôi được cả gia đình? Nên mẹ tính là gia đình con cứ qua cái đất nước Mĩ này và sống cùng với mẹ và các em của con để tiện lợi giúp đỡ!

Người chồng nghe vậy cũng mừng lắm rồi nói:

-Vâng mẹ để con bàn lại với vợ con đã!

-Ui trời! Chồng nói thì vợ phải nghe cần gì mà bàn bạc hả con? Con cứ thu xếp hành lí đi rồi mẹ gửi tiền mua vé máy bay về cho gia đình con.

Nói xong bà cúp máy còn người chồng vì quá vui nên bảo vợ thu xếp hành lí liền và đi chia tay hàng xóm, gia đình, bạn bè,...Người vợ thấy không yên tâm lắm nên hỏi chồng:

-Liệu có ổn không anh? Trước giờ mẹ không thích em sao lần này lại kêu gia đình mình qua Mĩ ở với mẹ? Em không muốn đi đâu!

Người chồng quát:

-Bà suốt ngày chỉ biết lo nghĩ lung tung. Hồi trước mẹ không thích bà nhưng bà cũng sinh ra ba đứa cháu nội ẹ rồi còn gì! Chắc mẹ đã có cái nhìn khác về bà rồi!

Người vợ thấy vậy liền bảo Hiệp và Hiễn đi thu xếp quần áo chuẩn bị sang Mĩ ở với bà nội. Cả hai anh em nghe tin liền khóc òa lên nói:

-Con không muốn sang Mĩ đâu! Con muốn ở lại đây với các em thôi!

Người mẹ ôm chầm lấy hai con của mình nói:

-Ngaoan mẹ thương! Con sang Mĩ ở với nội rồi ba mẹ đi làm kiếm tiền mua vé cho con về Việt Nam thăm các em! Con chịu không?

Hiệp vì còn nhỏ nên nghe mẹ nói thế thì lau sạch nước mắt và hỏi kĩ lại mẹ:

-Thật không mẹ?

-Thật chứ con! - người mẹ trả lời dịu dàng.

-Vậy thì vui quá! Con đi dọn quần áo liền!

Người mẹ mỉm cười hài lòng nhưng rồi nụ cười chợt tắt khi nhìn thấy Hiễn vẫn ngồi im không chịu nhút nhích. Người mẹ lại gần hỏi:

-Sao con vẫn còn ngồi đây mà không đi thu xếp quần áo?

Hiễn nói:

-Mẹ nói dối! Con qua Mĩ ở với nội chắc chắn là lâu lắm mới được về.

Người mẹ bắt lực trả lời:

-Thôi! Con ngoan mẹ thương! Bố con mà biết con không chịu đi thu xếp quần áo là bố mắng con đó!

Hiễn sợ bố nên đi vào phòng thu xếp đồ đạc...

2. Chương 2: Tạm Biệt Việt Nam! Xin Chào Nước Mĩ.

—Ngày hôm sau—

Cả gia đình dậy sớm đi chào tạm biệt gia đình, hàng xóm, bà con. Ai cũng luyến tiếc vì gia đình anh hàng xóm ai cũng thương.

Lúc cả gia đình về quê tạm biệt gia đình, bà ngoại mới nói với ba đứa cháu nhỏ của mình:

-Tụi con qua đó ráng học giỏi mai mốt về thăm ngoại và mấy em nha con!

Nói xong bà không cầm được nước mắt mà khóc òa lên. Cả gia đình cũng vì vậy mà khóc theo. Ở quê được vài ngày thì điện thoại bên Mĩ gọi về cho người chồng:

-Alô! Con trai hả?

Người chồng ôn tồn trả lời:

-Dạ! Con nghe nè mẹ!

-Mẹ đã gửi tiền vé máy bay về cho vợ chồng con rồi! Một ngày nữa con sẽ nhận được. Con có đi tạm biệt gia đình, bà con gì thì tranh thủ đi nhanh vì mẹ đặt vé đi gấp nên ngày mai có vé là ngày một gia đình con phải ra sân bay rồi!

Người chồng nghe vậy trong lòng cũng vui nhưng cũng buồn vì mới về quê thăm gia đình vợ chưa lâu mà bây giờ đi gấp quá nên ông nói:

-Tại sao lại gấp vậy mẹ?

Người bên kia đầu dây trả lời:

-Vì mẹ nhớ con trai của mẹ!

Nói rồi bà cúp máy. Người chồng nói lại với vợ mình, người vợ nghe xong khóc rất nhiều vì đi gấp quá chưa kịp đi chơi với gia đình.

—Hai ngày sau tại sân bay—

Cả gia đình đã có mặt tại sân bay với sự đưa tiễn của bà con, họ hàng, người thân. Bà ngoại dặn dò người mẹ:

-Tụi con qua đó rồi nhớ gọi về báo ẹ hay để mẹ lo.

Rồi ai cũng khóc sụt sùi, Hiền và Hiệp cũng khóc còn Hy thì quá nhỏ để hiểu chuyện gì đang xảy ra nên chỉ biết nhìn mọi người khóc. Hiền thì không nói lời nào chỉ biết khóc và tạm biệt mọi người còn Hiệp thì nói với mấy em của mình:

-Mấy em ở lại anh đi qua đó ở với nội rồi sau này anh sẽ về thăm mấy em nha!

Nói rồi Hiệp ôm từng đứa em một và dặn dò câu y như vậy. Thời gian cũng trôi qua cũng đã gần đến giờ lên máy bay nên cả gia đình tạm biệt người thân và đi vào bên trong làm thủ tục.

Họ đi vào trong rồi cả nhà ai cũng luyến tiếc mà khóc nức nở vì họ biết sẽ lâu lắm mới gặp lại gia đình nhỏ này.

—Tại Mĩ—

Bà nội đã có mặt tại sân bay để đón cả gia đình. Khi cả gia đình vừa bước ra thì bà nội đã chạy tới ôm hôn ba đứa cháu, tay bắt mặt mừng con trai và con dâu của mình. Bà nói:

-Đi đường xa mệt không tụi con?

Người mẹ nói:

-Dạ cũng hơi mệt!

Rồi cả gia đình lên chiếc taxi chạy về nhà. Vừa bước vào nhà cả gia đình được chào mừng rất náo nhiệt. Tiệc đến khuya, người mẹ mới gọi về cho gia đình báo đã qua Mĩ bình an rồi! Người mẹ còn cho địa chỉ nhà để gia đình có thể gửi quà bánh hay thư từ gì đó cho gia đình. Nói chuyện với gia đình mình xong người mẹ cúp máy và bàn bạc với chồng mình:

-Ngày mai anh với em đi kiếm việc gì đó làm để có tiền cho vợ chồng mình đi học tiếng Anh rồi ấy đứa con đi học nữa!

Người chồng cũng đồng ý nói:

-Ừm! Nhưng mai vợ chồng mình đi kiếm việc làm, chỗ học tiếng Anh thì ai trông con giúp mình đây? Mẹ cũng lớn tuổi nhờ mẹ trông cũng phiền mẹ quá!

Cả hai vợ chồng đắn đo mãi quyết định qua phòng hỏi ý kiến của mẹ.

Cốc...cốc - tiếng gõ cửa vang lên. Bên trong có một giọng nói vọng ra:

-Vào đi!

Cả hai vợ chồng vào phòng nói:

-Dạ tụi con chào mẹ!

Người mẹ thấy hai vợ chồng liền tươi cười nói:

-Ừm! Tụi con có chuyện gì hả?

-Dạ tụi con định nhờ mẹ ngày mai trông ba cháu giúp con để tụi con đi xin việc làm rồi đi tìm nơi học tiếng Anh.

Người mẹ nghe vậy liền đồng ý và nói:

-Được chứ! Tụi con cần mẹ giúp tìm việc làm và chỗ học tiếng Anh không?

Người vợ nói:

-Dạ thôi mẹ! Mẹ trông cháu giúp tụi con là tụi con vui rồi! Tụi con sợ phiền mẹ nữa...

-Trời có phiền gì đâu con! Tụi con qua đây vì mẹ nên mẹ phải có trách nhiệm chứ!

Người chồng trả lời:

-Dạ không cần đâu mẹ! Tụi con tự kiếm việc được. Cũng trễ rồi tụi con đi về phòng nha mẹ!

Rồi cả hai về phòng để thoát khỏi cái bầu không khí ngột ngạt đó.

3. Chương 3: “trông Cháu”

—Tờ mờ sáng hôm sau—

Cả hai vợ chồng thức rất sớm để đi xin việc làm, còn ba đứa con bé bỏng của mình thì ngủ say. Hai vợ chồng đi rồi bà nội vào phòng đánh thức cháu mình dậy quát:

-Tụi mày dậy cho tao! Lẹ lên!

Ba đứa cháu bé bỏng thức dậy hỏi:

-Có việc gì mà nội la lớn vậy nội?

Bà nạt nộ lại mắng nhiet:

-Mày đừng hỏi nhiều! Dậy ăn sáng rồi thằng Hiễn quét nhà, Hiệp rửa chén còn thằng Hy cho nó ngồi đó chơi khi nào tụi bây làm xong việc thì cho nó ăn. Tao vào phòng ngủ khi tao dậy mà tụi bây chưa làm xong thì tụi bây chết với tao!

Nói rồi bà ném cái nhìn không mấy thiện cảm cho ba anh em sau đó đi về phòng. Cả ba vì sợ bà mắng nên cố gắng không khóc và đi làm công việc của mình.

—Thời gian trôi qua—

Ngày nào cũng như ngày nấy, hai anh em Hiễn và Hiệp đều làm công việc của mình nhưng càng ngày công việc càng nhiều hơn vì thế có khi Hy bị bỏ đói và không ai chăm.

Bà nội suốt ngày quát nạt ba anh em, bà còn đánh Hy vì bà cho rằng Hy còn nhỏ để làm việc vì vậy để Hy có việc đó là ngồi yên cho bà mắng chửi, đánh,...Hiễn và Hiệp thấy em bị bà đối xử không tốt rất xót thương nhưng không dám nói bố mẹ nghe vì sợ bố mẹ không an tâm làm việc.

Đến khi Hy hai tuổi bắt đầu tập nói chập chững và có một tí nhận thức nên khi bị bà đối xử như vậy Hy rơi vào trạng thái hoảng sợ nhưng không có ai để tâm sự vì hai anh đi học về thì làm việc suốt còn bố mẹ đi làm khuya mới về không ai để bệnh vực và làm chỗ dựa cho Hy. Những áp lực đó đè lên tâm trí của một đứa trẻ nên từ đó Hy bị mắc bệnh trầm cảm.

Đến tuổi đi học, Hy không bắt chuyện với ai, ai hỏi thì Hy đáp nên Hy rất ít bạn bè. Cả ba anh em đều có một thời gian đi học mà trong đầu không có một chữ tiếng Anh nào, thầy cô nói không hiểu nên mỗi lần muốn xin đi vệ sinh cũng không biết xin chỉ nhịn và đợi ra chơi hay ra về mới đi. Đôi khi không nhịn được thì chỉ biết khóc và chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Đi học bị bạn bè cười chê đủ điều, về nhà lại bị bà nội đối xử như thế.

Hiễn và Hiệp đủ lớn để nhận thức được mình cần làm những gì nhưng Hy thì không. Hy bị trầm cảm mà cả gia đình không ai biết. Hy ít nói dần với mọi người, Hy tránh xa tất cả bạn bè chỉ biết ngồi im trong góc mặc ọi người bàn tán về mình.

Bà nội thấy ba đứa cháu của mình như vậy bà cũng có chút thương nhưng khi nghĩ đến mẹ của bọn chúng thì bà lại ghét. Vì bà chê mẹ của bọn chúng nghèo không xứng với con trai của bà. Càng ghét con dâu mình bao nhiêu thì bà càng hành hạ ba đứa cháu của mình bấy nhiêu. Đôi lúc bà thấy bà có quá ác độc nhưng rồi bà lại nghĩ tất cả là vì chúng sinh ra vào nhầm gia đình nên phải chịu thôi.

Dù bị bà nội đối xử như thế và bạn bè cười chê như vậy nhưng ba anh em không ai dám nói với bố mẹ. Anh em họ rất thương bố mẹ không muốn bố mẹ bận tâm suy nghĩ nhiều nên chút xíu nhiều đây đối với họ có là gì khi bố mẹ làm việc mệt nhọc để kiếm tiền cho anh em họ ăn học ở cái xứ người này.

4. Chương 4: Biến Cố!

Thời gian trôi nhanh, mới đó đã một năm. Phải, anh em họ đã bị hành hạ trong một năm. Đối với mọi người khi nhìn vào anh em họ ai cũng nói họ tốt số vì được đi nước ngoài và được gia đình bên nội, ngoại thương yêu nhưng họ không biết rằng anh em họ đã bị bà nội đối xử ra sao, bà ta tàn nhẫn như thế nào với cháu mình.

—Vào một ngày nắng—

Bà gọi con trai và con dâu của mình ra nói:

-Tụi bây qua đây làm việc cũng lâu nên chắc cũng dư một ít tiền. Mẹ dạo này già cả nên bệnh mà không có tiền chữa, mấy đứa con ai cũng đi làm suốt chẳng thèm quan tâm tới mẹ chỉ có vợ chồng bây là quan tâm tới mẹ nên tụi bây ẹ mượn ít tiền khám bệnh được không?

Người chồng thấy vậy liền thương nên nói liền:

-Dạ được chứ! Tụi con cũng không có bao nhiêu nhưng mà tình nghĩa trên hết nên giúp được con sẽ giúp.

Nói rồi người chồng bảo vợ về phòng lấy hết tiền để dành qua ẹ. Người vợ không nói chỉ về phòng lấy hai phần ba số tiền thôi vì còn phải đóng tiền học cho các con. Bà nội vừa nhận được tiền mừng rỡ, bà mừng không phải là bà có tiền chữa bệnh mà bà mừng vì cá đã sa vào lưới.

—Hai ngày sau—

Bà nội trở mặt với gia đình họ, bà đuổi cả gia đình họ ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng và một ít tiền đóng học phí cho con. Họ rơi vào tuyệt vọng và không biết nên đi đâu, về đâu ở nơi xứ người này. Hiển và Hiệp thấy nội đuổi cả gia đình họ ra khỏi nhà liền khóc xin nội cho ở lại và còn nói:

-Nội bắt anh em con rửa chén, lau nhà, giặt đồ,...anh em con cũng làm vậy sao nội lại đuổi tụi con ra khỏi nhà? Anh em con làm sai gì hả nội?

Nghe hai đứa con của mình nói vậy ba mẹ của chúng như vừa bị sét đánh ngang tai, họ không ngờ những tháng ngày con mình được “trông nhờ” bởi một người bà độc ác, không tình người. Nước mắt họ lăn dài trên má và chạy lại ôm con của mình khóc và nói:

-Bố mẹ xin lỗi các con! Bố mẹ sai rồi...

Bà nội thấy cảnh đấy liền nói với giọng khinh miệt, mỉa mai:

-Tụi bây đừng trách người bà này, có trách thì trách mẹ mày quá nghèo.

Nói rồi bà quay lưng bước vào trong nhà bỏ lại gia đình họ ở ngoài. Cả năm thành viên đều thất thần nhưng rồi người bố lên tiếng bảo:

-Từ bây giờ chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ gia đình bên nội. Điều cần làm là đi tìm nhà cho thuê ở tạm rồi bố mẹ đi làm nhiều công việc hơn để trang trải cuộc sống.

Rồi cả gia đình đi tìm nhà cho thuê khắp nơi, khắp nẻo đường. Ba ngày trôi qua, ba ngày ngủ ở công viên, chịu lạnh, chịu rét nhưng ông trời cũng thương họ và cuối cùng họ cũng tìm ra được một nơi ướn. Giá cũng không đắt lắm và rồi cả gia đình dọn vào nhà mượn ở, ba mẹ thì tìm thêm một vài công việc để làm. Ba anh em vẫn tiếp tục đi học.

Khoảng thời gian đó đối với họ là một cực hình! Vì nhà khó khăn nên có khi không có tiền ăn sáng, nhìn bạn bè ăn đồ ngon cả ba đều chỉ biết nhìn chỗ khác không dám xem bạn ăn. Vào mùa đông trời lạnh cũng không có đủ đồ ấm để mặc, Hiển và Hiệp đều nhường cái áo ấm cho Hy để bản thân chịu lạnh.

Bố mẹ thì làm ngày, làm đêm không có thời gian chăm sóc con cũng như không có thời gian liên lạc với gia đình ở Việt Nam suốt mười hai năm. Hiển và Hiệp cũng cố gắng đạt danh hiệu học sinh giỏi mười hai năm liền còn Hy thì vẫn học cấp hai.

Ngày hiễn đồ hai trường đại học ngành cảnh sát và y tá. Hiễn thích làm cảnh sát nên chọn học cảnh sát nhưng ba mẹ không đồng ý vì ngành đó rất nguy hiểm vì thấy con đam mê nên đành chấp nhận. Hiệp đồ đại học công nghệ thông tin với điểm cao gần bằng thủ khoa của trường.

Còn về gia đình ngoại ở Việt Nam liên lạc không được, gửi quà bánh và tiền bạc cho gia đình họ qua địa chỉ nhà của bà nội cũng không ai hồi âm. Bà ngoại lo lắng! Không biết gia đình họ như thế nào, sống ra làm sao,...suốt mười hai năm sống trong lo âu, phiền muộn như thế không một tin tức gì của gia đình họ...

5. Chương 5: Đoàn Tụ!

Vào một ngày đẹp trời cả gia đình cùng nhau xem tivi và hài lòng với những gì mình đang có hiện tại. Mới đó đã mười hai năm, trong mười hai năm đối với ai cũng bảo là dài nhưng với họ là rất rất dài.

Họ làm việc ngày đêm không ngừng và giờ đã có trong tay một ngôi nhà mua trả góp gần xong và ba chiếc xe hơi cho hai vợ chồng và hai đứa con trai lớn để tiện đi làm, đi học.

Bỗng người mẹ cầm điện thoại lên và gọi về Việt Nam cho gia đình và với hy vọng mong manh không biết số điện thoại đó còn gọi được không, mười hai năm rồi không liên lạc chẳng biết gia đình, họ hàng ở Việt Nam sống ra sao. Ngón tay bấm từng con số trên tờ giấy cũ hơi ngả màu vàng...tút...tút...tút...

Từng hồi chuông vang lên và đầu dây bên kia bắt máy:

-Alô! Ai vậy?

Người mẹ mừng rỡ nói:

-Chị hai! Em nè!

Người được gọi là chị hai ngạc nhiên vài giây rồi định thần hỏi:

-Có phải...bé ba không?

Người mẹ nói trong nước mắt:

-Dạ! Là em đây! Em tìm được tờ giấy ghi số điện thoại của nhà chị nên gọi thử không biết có được không hay chị đã đổi số rồi!

Người chị khóc:

-Em đã làm gì trong suốt gần ấy năm mà chẳng thèm liên lạc về cho gia đình vậy? Em biết mọi người ai cũng lo lắng cho em lắm không?

Người mẹ khóc nức:

-Chuyện dài lắm chị ạ! Em kể chị nghe sau. Chị thông báo với mọi người rằng hè năm nay cả gia đình em về Việt Nam chơi nha chị!

Người chị hai mừng rỡ, lau nước mắt:

-Vậy hả? Vui quá! Được rồi chị gọi thông báo liền!

Người mẹ mới nói tiếp:

-Vậy thôi nha chị! Hôm khác em gọi về tiếp, bây giờ em phải dọn dẹp. Tạm biệt chị!

Người chị có hơi hụt hẫng nhưng lại rất vui vì cuối cùng cũng có tin tức của đứa em chị yêu thương gọi từ xứ người về rồi! Chị vui không thể tả, chị nói:

-Ừm! Tạm biệt em!

Nói rồi cả hai người cúp máy và người chị gọi hết cho từng thành viên trong gia đình thông báo tin vui này. Cả gia đình ai cũng mừng rỡ khôn xiết.

—Mùa hè đã đến—

Mùa hè cũng đã đến, cả gia đình họ có mặt tại sân bay của Mỹ để chuẩn bị về Việt Nam thăm bà con. Tiếng thông báo của cô tiếp viên hàng không vang lên: “Còn năm phút nữa là chuyến bay từ Mỹ đến Việt Nam. Xin quý khách vui lòng ổn định chỗ ngồi và thắt dây an toàn”.

Một ngày trôi qua, máy bay cũng đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Cả gia đình bước ra đã thấy đại gia đình của mình ở Việt Nam đã có mặt từ lâu. Gặp nhau ai cũng tay bắt, mặt mừng bỗng bà ngoại lên tiếng:

-Cha! Cháu tui đây sao? Càng lớn đứa nào cũng đẹp trai ra chắc gái mê lắm đây! - Cả ba đứa cháu của bà đều cười và trầm trồ ba chàng trai.

Hiển mặc một chiếc áo thun khoác ngoài là chiếc áo sơ mi sọc ca rô và kết hợp với quần jeans và giày ba ta vàng đen. Tuy đơn giản nhưng nó làm nổi bật lên khuôn mặt phúc hậu điểm trên đó là đôi mắt hai mí có chút buồn, sống mũi cao và đôi môi trái tim đỏ mọng. Thân hình anh cuồn cuộn những cơ bắp và đầy sức sống của chàng trai hai mươi hai tuổi. Tiếng Việt anh rành hơn các em nên vì vậy suốt mười hai năm ở Mỹ anh đều thay ba mẹ dạy hai em tiếng Việt.

Hiệp mặc áo thun trắng bên ngoài là chiếc áo sơ mi được phối hai màu, phía trên là xanh nhạt còn phía dưới áo màu xanh đậm cùng quần jeans đen và đôi giày ba ta trắng làm nổi bật lên khuôn mặt lãng tử, thư sinh của anh. Mắt hai mí đen lầy với sống mũi cao và đôi môi trái tim lúc nào cũng nở nụ cười tươi khiến bao cô gái mê mệt. Dù đã mười chín tuổi nhưng Hiệp lại trông giống một học sinh cấp ba chứ không phải là một sinh viên trường đại học Công nghệ thông tin của Mỹ. Hiệp được anh dạy nói tiếng Việt nhưng chỉ biết nói vài từ nhưng lại không chuẩn nên nghe vô cùng đáng yêu.

Hy mặc áo thun màu nâu kết hợp với quần jeans và giày ba ta trắng đỏ. Trái với hai anh, gương mặt của Hy lúc nào cũng lạnh như băng, không nói chuyện với ai cả. Khuôn mặt tròn trịa, mắt hai mí và chiếc mũi nhỏ nhìn rất đáng yêu như con gái nhưng lại không nói chuyện với ai khiến mọi người đều không thấy thoải mái.

6. Chương 6: Mùa Hè Vui Vẻ!

Vừa về Việt Nam được hai ngày nhưng cả gia đình anh được dẫn đi tham quan thành phố Hồ Chí Minh như: chợ Bến Thành, nhà thờ Đức Bà, Bến Bạch Đằng,...

Cái thời tiết nóng đến ba mươi bốn độ khiến Hiệp không thích nghi được và thể Hiệp bệnh. Bố mẹ thấy vậy liền đăng kí một tour du lịch Đà Lạt, ai muốn đi thì đăng kí cho hướng dẫn viên du lịch. Và trong tour đó có tôi - người đang viết truyện này.

Tôi xem gia đình họ như gia đình nhỏ của mình, bố mẹ họ rất quý gia đình tôi nên tôi cũng rất quý gia đình họ và một phần vì họ là bác với anh họ của chị họ tôi. Nghe thì có vẻ hơi rối và xa vời nhưng ngay từ giây phút đầu thấy gia đình họ tôi liền mến ngay và xem họ như người thân của mình.

Trên đường đi điểm hẹn của xe du lịch, trong lúc chờ đợi xe cả gia đình nhỏ của tôi đều trò chuyện, đùa giỡn với nhau như quen biết rất lâu. Đợi cũng lâu rồi cô hướng dẫn viên gọi nói:

-Alô! Con xin lỗi gia đình mình nha! Xe sẽ đổi điểm đến trước cổng trường THPT Trần Khai Nguyên ạ!

Thế là cả gia đình xách ba-lô lên và đi đến điểm hẹn. Khổ nỗi ba-lô của tôi quá nặng nhưng tôi lại cố gắng xách cho bằng được, nhận thấy điều bất thường từ tôi anh Hiển đã vươn tay cầm giúp tôi cái ba-lô. Tôi nhìn anh cảm kích nhưng vẫn thấy ngại vì sợ phiền nên nói:

-Thôi được rồi! Em xách được mà!

Anh nhìn tôi với đôi mắt rất kì cục và nói:

-Nặng vậy mà nói được! Xạo!

Tôi như bị trùng tim đen chỉ biết cười ngượng và đem lòng ngưỡng mộ. Cùng lúc đó mẹ anh nói thêm:

-Con thấy nặng thì đưa mấy anh xách nha!

Nghe xong tôi nở một nụ cười rồi nói:

-Vâng!

—15 phút—

Cuối cùng cũng đi đến trạm xe buýt. Dù mệt nhưng mặt ai cũng hớn hởi. Ngồi đùa với nhau cực kì vui thì xe đến, leo lên xe ngồi yên vị và bắt đầu giờ khá lâu nên mệt và ngủ. Tôi thì chẳng thể ngủ được vì hai bà chị tôi ngồi hai bên còn tôi ngồi giữa mà cứ giờ hoài, hết giờ với nhau lại quay qua trêu tôi nên có thánh mới ngủ ngon được.

Tôi bị hành hạ cũng được vài tiếng à không phải nói chính xác là từ 10 giờ tối đến 5 giờ sáng hôm sau thì mới được buông tha nhưng lúc đó cũng đến Đà Lạt rồi, chị tôi thì ngủ ngon lành còn tôi muốn ngủ cũng chẳng ngủ được nên đành thức luôn.

Ngồi trước tôi là Hiệp nên chị tôi hay chồm lên chọc Hiệp vì chị ấy biết Hiệp vừa về Việt Nam vài ngày nên chưa quen với mùi giờ ở Việt Nam nên chị tôi cứ hay chọc ảnh rồi chạy về chỗ của mình nhưng Hiệp lại nghĩ là tôi (vì tôi ngồi cạnh cửa sổ Hiệp cũng vậy) thế là Hiệp quay xuống nhìn tôi một cách quái dị rồi thọt lét tôi. Nhưng Hiệp chẳng thể biết tôi là đứa không biết nhột là gì (ha ha) Hiệp cứ thọt lét tôi cứ nghe nhạc tỉnh hơn ruồi.

Cứ loay hoay giờ mãi bác tài xế cắt tiếng:

-Tới nhà hàng rồi mời mọi người vào ăn sáng!

Thế là tất cả mọi người xuống xe ăn sáng, vì đây là đi theo tour nên còn nhiều gia đình khác nữa nên gia đình nhỏ của tôi mới dừng lại cho những gia đình khác đi trước. Ăn sáng xong chúng tôi được đưa về khách sạn à không phải là biệt thự cho thuê giống khách sạn. Cả gia đình nhỏ của tôi được xếp ngay lầu một khu A của căn biệt thự đó còn những gia đình khác thì ở khu B, C. Lầu một có bốn phòng: tôi và hai chị một phòng, các anh tôi một phòng, phòng thứ ba dành ấy bác trai tôi và phòng còn lại dành ấy bác gái tôi.

Sắp xếp quần áo vào tủ cho thật ngăn nắp rồi tất cả các thành viên của bốn phòng đi qua phòng nhau chơi. Phòng của anh thì qua phòng tôi chúng tôi chơi đánh bài ba cào, ai thua thì vẽ mặt.

Hiển bị vẽ nhiều nhất còn tôi bị vẽ ít nhất sau đó chúng tôi chụp hình mặt mèo làm kỉ niệm. Vừa chụp xong chưa kịp bôi thì bác tôi gọi một anh trong số chúng tôi xuống tiếp tân xin khăn giấy (ha ha) cái mặt anh bị chúng tôi vẽ hình con gấu trúc cực mắc cười đến nỗi khi anh xuống tiếp tân xin giấy cô ấy còn hết hồn. Không những anh mà tất cả chúng tôi bị các bác phát hiện ai cũng hét lên hét.

Tối đó chúng tôi được đi chợ Đà Lạt sau đó về lại biệt thự nghỉ ngơi. Qua chuyến đi này tôi mới biết được Hiển thích ăn khô bò. Chúng tôi nói đùa với nhau ai muốn tìm thấy Hiển là hãy tìm hộp khô bò trước (hi hi).

7. Chương 7: Tạm Biệt Đà Lạt! Tạm Biệt Việt Nam!

Thời gian trôi thật nhanh, thoát cái đã năm ngày. Vậy là hết một kì nghỉ hè tuy ngắn hạn nhưng lại mang cho tôi nhiều cảm xúc và vui vẻ. Ngồi trên xe du lịch nhưng không ai nói với ai một lời nào vì đơn giản bản thân của mỗi người đang theo đuổi một suy nghĩ riêng. Tất cả các suy nghĩ đều có một câu kết chung đó là chẳng ai muốn rời xa Đà Lạt, rời xa cái gia đình nhỏ này cả!

—Tại Thành phố Hồ Chí Minh—

Tám tiếng đồng hồ đã trôi qua, cũng đã đến lúc chúng tôi “ai về nhà nấy”. Tôi có cảm giác tám tiếng ấy đối với tôi rất ít, tôi muốn níu kéo lại thêm một phút một giây nữa để bên cạnh mọi người. Cuộc chia tay diễn ra trong nước mắt, chị tôi khóc nhưng tôi thì không vì tôi muốn mọi người biết tôi vẫn ổn. Cả gia đình họ lên chiếc taxi để ra bến xe về quê còn tôi về nhà, trở lại với công việc học tập.

—Tại quê—

Tất cả mọi người đều có mặt đông đủ để chơi trò chơi. Các anh và một người chị của tôi chơi đánh bài sơn móng tay, Hiền và Hiệp bị sơn nhiều nhất trông rất “menly” (ha ha) còn chị tôi bị sơn ít nhất và khi chị tôi thua mấy anh rượt chị tôi chạy quanh nhà để sơn móng tay cho bằng được. Cả ngôi nhà nhỏ đều vang vọng tiếng cười, đùa.

Thời gian trôi qua lặng lẽ, cũng đã đến lúc gia đình họ trở lại Mỹ. Ai cũng quyến luyến vì thời gian quá ít và không đủ để họ lưu giữ những khoảnh khắc này.

—Tại sân bay—

Tất cả gia đình đều có mặt, ai cũng ôm gia đình họ mà khóc. Họ cũng khóc nhưng lại nói vài năm nữa sẽ về, họ không để mọi người đợi lâu đâu. Cuộc chia tay kết thúc, họ bước vào trong rồi đại gia đình cũng đi về.

—Một ngày sau—

Tôi thấy Hiền online nên nhắn tin:

-Hello! Mọi người qua đến Mỹ chưa anh?

Hiền trả lời:

-Qua đến rồi và chưa chết! Ha ha.

Mình thấy vậy liền nói:

-Bây giờ bên đó đang làm gì vậy anh?

Hiền gửi hình qua và nói:

-Mọi người đang ăn sáng. Trời rất nóng! Nóng hơn ở Việt Nam

Mình cũng gửi hình qua cho Hiền và nói:

-Anh ăn sáng còn bên em là khuya rồi! Bây giờ là hai giờ sáng hi hi.

Hiền nhắn lại:

-Ha ha! Đi ngủ đi.

-Không! Em chưa ngủ được vì phải xem World Cup. Anh thích World Cup không?

Hiền hỏi:

-Hồi trước anh thích nhưng ngoài ra anh còn thích basketball, football (World Cup), Swimming,...em có học môn thể thao nào không?

-Dạ có! Em học basketball.

Hiền ngạc nhiên hỏi:

-Chỉ có basketball thôi hả? Em phải học nhiều môn thể thao nữa để có sức khỏe!

Nó đọc xong tin chỉ biết cười và trả lời:

-Hi! Em cũng biết swimming chứ bộ!

Rồi cả hai nhắn tin luyên thuyên, chủ yếu là tin liên quan đến thể thao, truyền hình,...

Lúc đó cả gia đình anh gọi về Việt Nam liên lạc với gia đình liên tục, họ nói rất nhiều thứ nhưng chủ yếu là về Việt Nam rồi qua lại Mỹ thấy tất cả mọi thứ im ắng quá không có náo nhiệt như ở Việt Nam nên cảm

thấy hơi chán. Họ còn nói nếu được thì qua bên đó du học, họ sẽ cho ở chung nhà với các anh,...nói chung tình cảm rất gắn bó và hiểu nhau.

Tưởng chừng cuộc sống tốt đẹp sẽ diễn ra mãi nhưng không ai biết được chữ ngờ...

8. Chương 8: Đêm Định Mệnh!

Cũng được nửa năm từ khi anh quay về Mĩ, mọi người liên lạc với gia đình anh thường xuyên hơn. Tôi cũng rời khỏi Việt Nam để bắt đầu một cuộc sống mới ở một đất nước mới.

—9 giờ tối thứ bảy tại Mĩ—

Hiển bước ra khỏi phòng và nói với ba của mình:

-Con đi xem ca nhạc với bạn nha ba!

Ba Hiển ôn tồn trả lời:

-Ừm con đi cẩn thận!

Hiển nghe vậy liền tạm biệt ba của mình và lái xe đi đến chỗ hẹn. Vì đây là chương trình ca nhạc đêm nên khoảng mười giờ ba mươi phút mới bắt đầu. Tiếng nhạc vang lên cả dòng người lắc lư theo điệu nhạc hòa lẫn tiếng của anh DJ:

-Everybody! Put your hands up!

Hiển và hai người bạn thân cũng nhảy theo, không khí rất náo nhiệt và sôi động!

—1 giờ 30 phút sáng chủ nhật tại Mĩ—

Buổi trình diễn kết thúc, mọi người đều ra về và Hiển cũng không ngoại lệ. Hiển ra xe cùng hai người bạn của mình. Hai chiếc xe hơi lăn bánh cùng lúc đến cây xăng, Hiển tấp vào đổ xăng để thứ hai đi học, đổ xăng xong Hiển chạy xe ra được một lúc ngay ngã ba đường thì đèn đỏ, xe của Hiển đậu cạnh xe của bạn mình bỗng nhiên từ đằng xa có một chiếc xe tải lớn tông phải hàng mà Hiển đậu xe.

Xe Hiển lăn vài vòng và vì mới đổ xăng nên bốc cháy, bạn của Hiển thấy vậy liền vượt luôn đèn đỏ đuổi theo. Đến nơi họ cố gắng đập cửa và la lớn:

-Help! Help!

Nhưng vì là hai giờ sáng, người dân còn ngủ nên chẳng ai ra cả. Họ cứ đập cửa còn Hiển vì cú va chạm quá mạnh nên bị ngất trong xe, lửa cháy đến chỗ Hiển ngồi họ bất lực chạy ra và gào lên. Lúc này người dân mới có mặt nhưng mọi thứ đã quá trễ.

Đám cháy tàn, bạn của Hiển chạy lại xe và chỉ thấy một cái xác bị cháy đen, họ đau khổ gọi về báo tin cho gia đình của Hiển. Mẹ của Hiển đi làm tăng ca nên sáng mới về chỉ có ba Hiển ở nhà, ông bắt điện thoại và nghe tin xong, tai ông như bị sét đánh. Vài giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhăn lại vì đau khổ của ông, ông không dám nói cho vợ mình biết vì sợ bà không làm việc được.

Ông chỉ nói cho Hiệp và Hy nghe, Hiệp nghe xong liền ngất đi và không tin vào tai mình còn Hy vẫn gương mặt không cảm xúc đó nhưng đầu biết rằng tâm trí Hy như đang gào thét lên. Nỗi đau này quá lớn và cái hung tin này quá sốc cho từng thành viên trong gia đình họ.

—Ba giờ chiều tại Đài Loan—

(Ở Mĩ là hai giờ sáng chủ nhật còn ở Việt Nam và Đài Loan là ba giờ chiều ngày thứ hai. Mĩ trễ hơn 13 tiếng)

Tôi đang viết bài thì đột nhiên ngòi bút gãy, tôi thắc mắc vì sao tôi cầm bút nhẹ nhàng mà ngòi lại gãy? Sau đó tôi lấy cây bút khác và tiếp tục viết thì cây bút đỏ của tôi lại rơi xuống sàn nhà dù tôi không động

chạm gì đến nó. Tôi nhặt bút lên mà trong lòng rất muốn mở hình của mình và Hiễn ra xem, tôi cũng mở điện thoại lên xem rồi tìm nhối đau, có một cảm giác gì đó rất khó hiểu.

—Sáu giờ sáng chủ nhật tại Mĩ—

Người mẹ đi làm về, thấy thức ăn mình nấu cho Hiễn từ tối hôm qua để Hiễn đi xem ca nhạc về ăn mà vẫn còn liền hỏi chồng mình:

-Ừa! Tối qua Hiễn nó không ăn cơm hả ông?

Người chồng hít một hơi thật sâu và lấy hết can đảm nói với vợ:

-Hiễn nó...mất rồi bà ạ!

Người vợ khó hiểu nhìn chồng mình nói:

-Ông đừng đùa bậy bạ vậy chứ! Nó đi đâu mà mất? Nó ở trong phòng ngủ phải không? Để tui lên kêu nó dậy!

Nói rồi bà chạy lại phòng của Hiễn, tay bà run run cầm tay vịn mở cửa với hy vọng mỏng manh là được nhìn thấy đứa con mình yêu thương đang ngủ. Cánh cửa mở ra, không có ai ở trên giường cả. Bà bắt đầu hốt hoảng đi tìm khắp nơi trong nhà nhưng vẫn không có. Người chồng thấy vậy rất đau lòng chạy lại ôm vợ mình nói:

-Con nó đi thật rồi bà ơi! Bà đừng tìm nữa!

Bà hét lên:

-Không! Tôi không tin! Ông nói dối...!

Rồi bà ngất xỉu, Hiệp đang ngồi trong phòng nghe ba mẹ mình nói chuyện về Hiễn và nghe chính miệng ba mình khẳng định rằng Hiễn đã mất, anh không tìm chế được mà ngất lần hai.

Hy ở trong phòng cũng nghe và từng giọt nước mắt lăn dài trên má! Từ nhỏ Hiễn rất thương Hy vì Hiễn biết Hy là đứa chịu nhiều thiệt thòi nhất trong ba anh em, Hiễn muốn bù đắp lại cho Hy để Hy không bị trầm cảm nhưng bây giờ Hiễn mất rồi, chẳng ai làm việc đó thay Hiễn cả.

Hy thích Hiễn đưa đón mình đi học hơn là Hiệp, vì Hiễn rất nhẫn nại dù Hy ra trễ Hiễn đều nhìn Hy và cười không nói gì còn Hiệp đưa đón Hy đi học lúc Hy ra trễ để Hiệp chờ lâu nên bực bội mắng Hy.

Người mẹ rốt cục cũng tỉnh dậy vừa khóc vừa trách chồng mình:

-Xác của con đâu? Ông biết khi nào sao không báo cho tôi? Trời ơi Hiễn ơi là Hiễn. hu hu hu...

Người chồng thấy vợ khóc sóng mũi cũng cay cay nhưng vì muốn làm chỗ dựa cho vợ nên không khóc, ông ôn tồn nói:

-Xác con được bệnh viện thu rồi! Họ không cho tôi lấy về để bạn bè đến thăm mà đem hỏa thiêu rồi đưa tôi hũ cốt của con...tôi biết từ lúc hai giờ sáng nay bạn nó gọi báo nó gặp tai nạn do người tài xế lái xe tải uống rượu say gây ra.

Nghe đến đây bà khóc nhiều hơn nên ông không nói nữa. Chỉ biết nhìn vợ mình mà nuốt nước mắt vào trong, ông không cho phép bản thân mình yêu đuối vì ông phải làm chỗ dựa cho gia đình.

Người vợ không khóc nữa và hỏi:

-Ông đã báo cho gia đình ở Việt Nam chưa?

Người chồng gật đầu nói:

-Rồi! Tôi báo cho nhà mình biết rồi...

Nói xong hai người nhìn nhau im lặng không nói gì...

9. Chương 9: Hung Tin!

—4 giờ chiều tại Việt Nam—

Reng...reng - tiếng chuông điện thoại vang lên như hồi thúc người nghe. Một người đàn ông lại bắt máy:

-Alô!

Người đầu dây bên kia trả lời, giọng sắp khóc:

-Cậu Tư hả? Tôi là ba của Hiển đây!

Người được xưng là cậu Tư ngạc nhiên nhìn đồng hồ và tính thời gian, chẳng phải lúc này bên Mĩ là hai giờ sáng hay sao? Không biết chuyện gì mà nửa đêm lại gọi về Việt Nam như vậy! Nghĩ mông lung một hồi người bên đầu dây kia nói tiếp:

-Tôi nhờ cậu báo cho gia đình là...Hiển nó...mất do tai nạn xe rồi nha cậu. Cám ơn cậu...

Lúc này như không tin vào chính tai mình, người cậu hỏi lại:

-Cái gì? Tại sao lại thế? Hai hôm trước nó vừa gọi về khoe còn hai tháng nữa nó sẽ tốt nghiệp mà! Tại sao lại như vậy? Anh ba, anh đùa ác vậy?

Người bên đầu dây đau khổ nói:

-Tôi cũng có muốn đầu nhưng đó là sự thật! Nhận được tin tôi sốc hơn ai hết!

Rồi ông nói tiếp:

-Thôi cậu Tư! Cậu cứ thông báo cho gia đình như vậy! Tôi phải lo hậu sự cho thằng Hiển đây cậu ạ!

Nói rồi ông cúp máy. Người cậu liền gọi thông báo cho cả nhà biết, ai cũng ngạc nhiên có người thì xủ khi nhận được tin. Cậu kể cho dì tôi nghe, dì tôi bảo đừng nói cho chị tôi biết vì sợ chị không thể tập trung thi tốt nghiệp đại học.

Nhưng rồi chuyện gì đến cũng đến, cậu bảo nếu không cho chị tôi biết thì sau này chị tôi sẽ trách tại sao chuyện quan trọng như vậy lại không nói. Nên rồi dì tôi cũng nói cho chị tôi nghe và đúng theo dự đoán của mọi người. Chị tôi vừa biết tin đã khóc rất nhiều, chị không thể chấp nhận cú sốc lớn như thế này nữa!

Vài ngày trước chị cũng khóc vì nhớ người ông đã mất cách đây một tháng. Chị đi ngang từng tiệm bánh mà ông thích và hay nhờ chị mua về cho ông nhưng giờ không còn ông nữa chị thêm được mua một cái bánh về dù chỉ là một lần. Vậy mà giờ đây ông trời lại đối xử tàn nhẫn với chị tôi một lần nữa khi cướp đi mạng sống của anh trai chị - người mà chị yêu thương nhất.

Có lẽ nỗi đau mất người thân trong chị đã lớn nay còn lớn thêm gấp mấy lần. Dù cho chị có mạnh mẽ đến đâu thì chị vẫn là con gái, một người con gái nhỏ nhắn liên tục nhận được hai cú sốc quá lớn thì dù cho chị có là con trai cũng sẽ khóc như bao người khác.

Khóc cũng xong rồi, người cũng mất rồi nên chị tự lừa bản thân rằng Hiển chỉ trốn mọi người thôi! Phải, chị đinh ninh là thế! Chị chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng vì Hiển rất giỏi, rất tốt bụng và ngoan ngoãn nên ông trời sẽ chẳng bao giờ phụ lòng người tốt đâu! Chị bắt đầu nhớ lại cuộc gọi với anh trai mình hai ngày trước:

-Alô! Em nghe nè!

Hiển nghe có người bắt máy thì ôn tồn khoe với em gái của mình:

-Anh có điều bất ngờ dành cho em nè!

Chị tôi ngạc nhiên hỏi:

-Điều gì vậy anh?

Hiển ôn tồn nói:

-Hai tháng nữa anh sẽ tốt nghiệp đại học! Anh sẽ đi làm kiếm thật nhiều tiền phụ ba mẹ nuôi hai em trai của anh và sẽ dành tiền cho cả gia đình về Việt Nam thăm gia đình và thăm em nữa! Em thích không?

Chị tôi mừng rỡ:

-Thích chứ! Anh ráng nha hai tháng nữa anh đã có thể thực hiện điều anh nói rồi hi hi!

Hiển cười ha hả và nói:

-Dĩ nhiên rồi! Anh nhớ mọi người nhiều lắm! Bây giờ anh phải đi học tạm biệt em nha!

-Ừm! Bye anh!

Rồi cả hai cúp máy. Chị tôi nhớ lại mà thêm đau lòng, tự hỏi tại sao chỉ còn hai tháng nữa là anh tốt nghiệp rồi! Tại sao lại làm anh ra nông nổi như vậy? Nếu là lúc trước hai tháng đối với chị là rất ngắn nhưng bây giờ anh không còn nữa thì dù có là một ngày hay chỉ một tiếng chị cũng thấy dài như triệu thập kỉ.

—Ở Đà Loan—

Tôi vừa đi học về, vội tranh thủ online. Điều đầu tiên làm tôi ngỡ ngàng đó là chị tôi đăng trạng thái đau thương, tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nên lướt xuống xem bình luận thì hời ơ, dòng chữ “Hiển đi thật rồi!” chạy ngang vào mắt tôi. Lúc đó tôi bàng hoàng, hoang mang đi hỏi người này người kia rồi điện thoại tôi sáng lên, dòng số là mã vùng ở Việt Nam hiện ra. Tôi bắt máy:

-Alô!

Đầu dây bên kia nói:

-Chị đây! Chị báo cho em một hung tin, em phải bình tĩnh!

Tôi nói:

-Vâng! Chị nói đi!

-Hiển...mất rồi! Do tai nạn xe.

Nghe xong tim tôi đau thắt lại, tâm trí tôi đấu tranh kịch liệt khiến tôi rơi vào trạng thái cứng người. Sau đó, tôi bình tĩnh và cố gắng giữ giọng mình không run hồi:

-Tạo sao lại như vậy? Chị kể cho em nghe với!

....

Sau khi nghe chị tôi kể lại, tôi cố giữ bình tĩnh nói:

-Em biết rồi! Thôi khuya rồi chị ngủ đi! Em phải ngủ mai em còn đi học.

Nói xong tôi cúp máy mà không đợi chị tôi nói gì thêm vì tôi sợ, sợ khi nén lại vài giây thì nước mắt tôi sẽ trào ra ngay lập tức. Tôi sợ khi nói thêm vài câu với chị tôi thì tôi không thể giữ bình tĩnh mà gào thét lên! Tôi sợ rằng mình sẽ không đủ can đảm để đối diện với sự thật này. Tôi sợ nhiều thứ lắm!

Tôi đi vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại và khóc. Phải, tôi cũng giống chị tôi cũng vừa mất đi người ông mình yêu thương mà bây giờ lại nghe thêm tin sốc về người anh tôi quý mến. Nhưng tôi mất đi cả ba người, người thứ ba là một người bạn thân của tôi vừa bị bệnh tim mà mất. Nỗi đau dày vò con tim tôi, ba cú sốc quá lớn khiến tim tôi dường như sắp nổ tung ra! Nước mắt lăn dài trên má khiến tôi đau lắm.

Cạch...tiếng cửa mở ra, ba mẹ tôi đã đi làm về! Tôi chạy lại ôm mẹ và nói thật nhanh:

-Mẹ! Anh Hiển mất rồi! Do tai nạn xe!

Mẹ tôi ngạc nhiên và cũng buồn vì khi Hiển còn nhỏ mẹ hay qua nhà Hiển chơi với mẹ Hiển nên cũng mến cả ba anh em. Mẹ tiếp xúc với Hiển lâu và trước tôi nên tim mẹ còn đau hơn tôi. Mẹ cố bình tĩnh nói:

-Con gọi an ủi ba mẹ Hiển đi! Thật tình, cái thằng từ nhỏ đến lớn ngoan ngoãn ai cũng mến vậy mà...đúng là mấy ông say xỉn! Ghét nhất những người say xỉn!

10. Chương 10: Hồi Ưc...!

—Hai ngày trước tại Mĩ—

Hiển bước ra khỏi phòng vào nhà bếp phụ mẹ của mình nấu ăn rồi Hiển tâm sự với mẹ:

-Mẹ! Còn hai tháng nữa là con tốt nghiệp đại học rồi! Con sẽ đi làm kiếm tiền phụ ba mẹ nuôi hai em ăn học rồi dành tiền cho cả nhà mình về Việt Nam thăm gia đình mẹ ha!

Người mẹ nhìn con trù mến rồi nói:

-Ừm! Con mẹ giỏi, con nói nhớ thực hiện đó nha!

Hiển cười nói:

-Ha ha! Dĩ nhiên rồi! Con nhớ mọi người ở Việt Nam lắm!

Người mẹ cười rồi Hiển nói tiếp:

-Mẹ! Con đi cắt tóc nha! Tóc con dài rồi!

Người mẹ hiền hòa hỏi con mình:

-Ừm! Con có tiền cắt tóc chưa? Bao nhiêu mẹ cho!

Hiển xua tay nói:

-Dạ thôi! Tiền tiết kiệm con có mà! Mẹ cứ dành để đi chợ hay mua đồ tắm bỏ đi. Dạo này con thấy mẹ ốm lắm đó!

Bà nhìn đứa con trai của mình mà mắng yêu:

-Con đó! Chỉ mỗi cái nịnh bợ là hay!

Hiển cười rồi nói:

-À! Con có gọi về khoe với mấy đứa em ở Việt Nam rằng hai tháng nữa con sẽ tốt nghiệp, mấy em mừng lắm! Mà thôi con đi cắt tóc ha ha!

Nói rồi Hiển chạy đi mất để lại người mẹ với nụ cười tươi trên môi. Bà thương Hiển vì Hiển là con lớn trong nhà nhưng lại rất yêu thương các em và biết nghĩ cho ba mẹ. Bà thầm cảm ơn trời đã ban cho bà ba đứa con ngoan hiền, biết nghe lời.

—Tại tiệm cắt tóc—

Hiển bước vào tiệm, nở một nụ cười tươi nói với chú cắt tóc:

-Chú cắt cho con kiểu mới nhé! Con muốn kiểu nào mát mẻ ha ha!

Chú cắt tóc thấy khách quen à không những quen mà còn thân như người nhà đến tiệm của mình nên cũng cười nói:

-Chú biết rồi con ngồi đi!

Hiển ngồi vào ghế và nói với chú cắt tóc:

-Chú biết không, còn hai tháng nữa là con tốt nghiệp rồi đó! Con sẽ đi làm có tiền phụ ba mẹ nuôi hai em và kiếm thật nhiều tiền hơn để cho cả nhà về Việt Nam thăm gia đình.

Vừa nói mà mắt của Hiển ánh lên những tia vui mừng. Cũng đúng thôi, anh đã hứa với mấy đứa em ở Việt Nam sẽ về thăm mấy em mà! Nên bây giờ lời hứa đó sắp được thực hiện anh vui là phải!

Chú cắt tóc cũng cười, nói:

-Ha ha! Chúc mừng con! Nếu tốt nghiệp rồi nhớ ghé tiệm chú thường xuyên cắt tóc nhé! Chú sẽ lấy giá rẻ ha ha.

Cả hai cũng cười rồi sau đó hai người nói hết chuyện này đến chuyện nọ. Cũng đủ thấy chú cắt tóc và Hiền thân rất thân. Phải rồi, vì từ lúc Hiền còn nhỏ vừa chuyển qua khu phố này ở đã đến tiệm chú cắt tóc rồi, chú là người chứng kiến Hiền lớn lên nên cũng thấy mến. Và lại Hiền nói chuyện rất hợp với chú và còn ngoan nữa nên không những chú mến Hiền mà hàng xóm xung quanh ai cũng thương và giúp đỡ gia đình Hiền rất nhiều.

Cái ngày họ nhận được tin Hiền mất, cả xóm ai cũng qua chia buồn và có người còn khóc. Dù họ không phải người thân trong gia đình nhưng họ cũng có tình yêu và cảm xúc.

—Trở về với thực tại. Đài Loan—

Tôi đi học à mà không phải nói là đi học nhưng chẳng học được gì, đầu óc cứ nhớ về những kỉ niệm với Hiền - người tôi xem như anh trai ruột. Tôi nhớ từng kỉ niệm ở Đà Lạt, từng câu nói Hiền trò chuyện với tôi, từng lời, từng chữ mà Hiền đã nhắn tin cho tôi. Thật sự cần lắm! Tôi cần nick của Hiền sáng lên và nhắn cho tôi, tôi không muốn nick của Hiền mãi mãi ngủ như thế! Và...tôi không muốn anh bị mọi người lãng quên.

Ba ngày liên tiếp nước mắt tôi rơi như mưa đầu mùa. Ăn tôi cũng rơi nước mắt vì tôi tự hỏi mình liệu...ở nơi xa nào đó anh có được ấm no không? Nghe nhạc tôi cũng rơi nước mắt vì trong đầu tôi tự hỏi mình liệu...anh có nghe được bản nhạc mà anh thích hay không? Ngủ tôi cũng khóc vì tôi tự hỏi mình liệu...ở nơi đó anh có lạnh không?

Tôi biết anh rất thích ăn, đặc biệt là khô bò. Tôi từng nói thầm với bản thân (chỉ đủ mình tôi nghe thôi) rằng:“Nếu anh trốn ở đâu thì mau xuất hiện đi! Em sẽ mua khô bò cho anh ăn!” nhưng rồi chợt cười và nói:“Anh đi thật rồi! Còn đâu mà ăn khô bò của mày mua chứ!”

Tôi biết anh rất thích âm nhạc nên đã tải tất cả bài hát, thể loại anh thích về máy và nghe. Ngoài ra, tôi còn tải cả những bài hát buồn...nghe xong tôi thầm nghĩ “có khi nào bài hát này viết ra là dành ỉnh?” rồi tôi bật khóc vì từng câu, từng chữ trong bài hát như đâm vào tim tôi.

Tôi biết anh rất thích trời lạnh vì ít nhất anh không bị đổ mồ hôi khi đang ngồi học. Anh ghét cái nóng vì nó làm anh khó ngủ! Tôi chợt nói nhỏ với mình dù không biết anh có nghe được hay không nhưng tôi vẫn nói:“Ngốc! Bây giờ đang mùa lạnh, cái mùa mà anh thích nè! Tại sao lại ra đi không nói một tiếng nào vậy? Anh có biết BÀ CHÚA TUYẾT rất giận anh không?”

Và công việc của tôi cứ thế! Cứ ngồi đó lảm nhảm một mình mặc kệ anh có nghe hay không tôi vẫn phải nói để tìm tôi không còn đau...tôi rất buồn nhưng tôi biết ba mẹ anh còn buồn hơn nên tôi đã gọi an ủi. Mẹ anh vì quá đau lòng nên không dám bắt máy mà nhờ chồng mình bắt, bà sợ...sợ sẽ khóc khi đang nói chuyện với tôi, sợ tôi sẽ lo lắng mà không yên tâm học tập. Tôi biết chứ, nên tôi đã nhắn tin với bà và thật may bà trả lời lại cũng vì thế mà tôi có thể an ủi bà...

Nói chuyện với mẹ anh xong tôi lại nghĩ:“Khóc thì được ích gì? Tại sao không cố gắng học để thực hiện lời hứa sẽ du học qua Mỹ của mình với anh?”

Thế là tôi cố học dù buồn đến đâu. Quả thật hình như anh đang ở cạnh tôi, mỗi lần tôi căng thẳng chỉ cần nhắm mắt lại năm giây thì đầu óc tôi rất rất rất thoải mái. Thoải mái đến nỗi tôi cũng có thể cười sau một tuần buồn bã, thầy cô thấy tôi đột nhiên buồn rồi vui trở lại cũng mừng. Tôi thầm cảm ơn anh đã cho tôi sức mạnh phi thường này!

P/s: còn nữa...

11. Chương 11: Lời Tâm Sự!

Anh ơi! Hôm nay trời đẹp lắm! Không mây, không mưa, không lạnh cũng không nóng. Cái thời tiết này so với nơi anh đang ở như thế nào nhỉ?

Anh biết không, ở nơi xa xa có rất nhiều người đang khóc vì anh, buồn vì anh. Trước đây em tình cờ đọc được một câu châm ngôn ở trên mạng nhưng không biết tác giả là ai chỉ biết là một người đàn ông, ông ta nói:

“Khi bạn sinh ra, bạn khóc nhưng tất cả mọi người đều cười. Vậy thì hãy sống làm sao để lúc bạn nhắm mắt mỉm cười còn tất cả mọi người đều khóc vì bạn.”

Câu nói ấy giống như hoàn cảnh của anh hiện giờ vậy...Anh đã làm được điều đó, anh đã sống hết mình và làm tất cả mọi người hạnh phúc để khi anh ra đi bỏ lại mọi người đang khóc vì anh.

À còn nữa! Em muốn nói cho anh nghe rằng:“Anh có những người bạn rất tốt!”. Anh biết không, trước đây em đều nghĩ người Mĩ sống rất thực tế nên quan hệ bạn bè cũng vậy! Có mặt thì chơi thân còn người đó mất đi hoặc đi đâu xa thì bị cho “ăn bơ” một cách tội nghiệp.

Nhưng bây giờ những người bạn của anh đã làm suy nghĩ em thay đổi, họ không những buồn thực sự khi anh ra đi mà còn tổ chức một buổi họp mặt tất cả bạn bè để đến nhà của anh...

Đó, anh thấy chưa? Bạn bè của anh rất yêu thương anh vậy mà anh hứa sẽ đi du lịch năm Châu cùng với họ mà anh lại không thực hiện lời hứa đó! Anh hứa với một người trong số họ rằng nếu người đó quay lại trường học thì anh sẽ cùng người đó đi du lịch đến Pháp...không những họ bị anh thất hứa mà ngay cả những đứa em của anh ở Việt Nam cũng bị anh thất hứa. Còn có cả ba mẹ và hai em trai của anh nữa! À có thêm chú cắt tóc gần nhà anh nữa kia!

Vì thế nếu ở nơi xa anh có đọc được những dòng em đánh cốc cốc trên bàn phím máy vi tính thì làm ơn ở nơi đó anh phải sống thật tốt và phải thật hạnh phúc đó biết chưa?

À! Còn điều này nữa nè:“Tháng tới em sẽ thi Tiếng Anh toàn quốc ở Đài Loan, anh phải âm thầm cổ vũ cho em đó biết chưa? Em phải được một trăm điểm và giành giải nhất thì em mới hài lòng. Ha ha em đùa đấy! Em sẽ luôn nghĩ về anh để làm động lực khi vào phòng thi.”

Anh ơi! Nếu được em sẽ qua Mĩ thăm anh vì vậy hãy ráng chờ em đừng đi lung tung đó!

Anh à! Em có thắc mắc là ở nơi đó anh có hạnh phúc không? Nơi đó nóng hay lạnh? Anh có cảm thấy cô đơn không? Nếu cảm thấy cô đơn thì hãy ráng nhịn đi, em cũng không biết làm sao để anh hết cô đơn. À hay là anh lên mạng đọc những dòng mà em viết cho anh nè ha ha. Hoặc là anh xem truyện do em sáng tác cũng được hi he.

Anh biết không cái ngày mà anh xảy ra tai nạn, ở chỗ của em mưa rơi không ngừng. Mưa liên tục đến bốn, năm ngày mới tạnh nhưng tạnh được hai ngày thì lại mưa tiếp...Anh thấy chưa? Ông trời còn khóc cho anh nữa đó!

À! Mấy ngày trước em có tham gia trò chơi ném vòng ở hội chợ, em ném hoài mà không trúng cái nào hết! Rồi anh biết làm sao để em ném trúng cậu bé Shin bút chì không? Em đã nghĩ đến anh và thầm nói:“Anh Hiền! Cho em ném trúng một lần thôi!”. Vừa nói dứt câu thì em ném trúng ngay luôn!

Em cảm ơn anh nhiều lắm hi hi. Em biết anh luôn theo dõi mọi người mà, anh yên tâm đi mọi người dù nhớ anh nhưng vẫn đi làm, sinh hoạt bình thường. Anh đừng lo anh nhé!

Còn lời em muốn nhắn với anh nè:

-Hãy yên tâm ra đi anh nhé! Mọi người không muốn anh lo lắng, không muốn anh buồn rồi lưu luyến ở nơi này đâu!

Gửi anh - người em yêu quý!

12. Chương 12: Lời Của Tác Giả!

Xin chào mọi người! Cảm ơn mọi người đã theo dõi tuyển ngắn này của mình. Quả thật mình không giống tất cả các tác giả khác.

Vì mình biết bản thân viết không hay chỉ viết những gì mình cảm nhận được. Mình không thể viết những lời văn hoa mỹ, cảm động lòng người mà chỉ có thể viết lên bằng cảm xúc chân thật của mình, những gì mình cảm nhận.

Đây là tác phẩm hoàn chỉnh đầu tiên của mình và tác phẩm này dành cho người anh đã mất mà mình quý trọng. Nếu các bạn có thể cảm nhận được và hiểu được những lời văn mình viết thì mình rất vui.

Mình chỉ xin các bạn một yêu cầu nho nhỏ thôi hi hi:

-Hãy chia sẻ câu truyện này lên trang cá nhân của các bạn giúp mình nhé! Mình muốn anh của mình ở nơi nào đó có thể đọc được!

Đọc đến đây chắc các bạn nghĩ mình bị hâm đúng không? Quả thật mình cũng có hơi hâm một tí ha ha.

Nếu các bạn muốn đọc thêm truyện do mình sáng tác thì đây là tác phẩm đầu tay của mình: Tình Yêu Thời Cung Hoàng Đạo.

Truyện này là truyện tình cảm, như ngôn tình nhưng nhân vật chính không được miêu tả choáng ngợp như truyện ngôn tình. Truyện này mình sáng tác được hai năm rồi nhưng chưa hoàn thành xong vì mình phải mau chóng hoàn thành tác phẩm “Vì Anh, Em Sẽ Làm Mọi Thứ Tốt Hơn!” để dành tặng cho anh mình.

Nếu một ngày sách của mình có mặt trong tất cả các nhà sách ở Việt Nam thì các bạn nhớ mua ủng hộ mình nhé hi hi!

Bây giờ thì bye mấy bạn! Chúc các bạn có một ngày tốt lành!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-em-se-lam-moi-thu-tot-hon>